

"De aceea, asemănatu-s-a împărăția cerurilor, omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre." Matei 18, 23-35

Vrem să fim iubiți de cele mai multe ori după cum ne place nouă, iar atunci când iubirea celuiilalt nu "corespunde" cerințelor noastre, credem că nu ne iubește cu adevărat. Doamne cât greșim!... Suntem într-o continuă frământare cum să schimbăm pe ceilalți după cum am vrea noi, și suntem dezamăgiți când nu reușim. Dar în esență, nu știm să ne lăsăm iubiți... Sau poate suntem prea egoiști.

Dacă fiecare criză este o judecată, fiecare încercare cred că poate fi considerată o socoteală. Încercarea poate fi o boală, poate fi comportamentul neadecvat al celui de lângă noi care ne rănește adânc și ne luptăm să-l iertăm... IPS Anthony Bloom spunea odată că degeaba încă se întreabă unii oameni cum se pot mântui, căci răspunde Mântuitorul clar în parabolă de astăzi: iertând!

Datoria despre care ne vorbește Hristos astăzi, cred că are înțelesul de **datoria de sine că nevoie sufletească**, este și datoria către noi înșine, nu numai către Dumnezeu... Adesea stăm cu privirea către datoriile celorlalți față de noi, neglijăm adevărată datorie -nevoie- pe care o avem! **Ca să înveți să plătești, trebuie să înveți să primești**; ca să înveți să primești, trebuie să vezi care este cel mai frumos mod de a plăti. Ca să înveți să iubești trebuie să te lași iubit, ca să ajungi să iubești așa cum ești iubit.

De multe ori pe pomelnicele cu numele celor trecuți în veșnicie am întâlnit adăugarea: "*nespovedit, neîmpărtășit, fără lumânare...*". Nu m-am îndoit niciodată de puterea rugăciunii și ajutorul pe care-l oferim noi celor plecați din această viață, însă ar fi mai mântuitor să ne gândim cât de important este să înțelegem aceste cuvinte: nespovedit, neîmpărtășit, fără lumânare... Încerc să expun gândul avut.

Nespovedit... Dacă rămânem strict la înțelesul cuvântului, atunci într-adevăr sufletul respectiv din păcate nu a reușit să-și spele sufletul. Dacă-mi permiteți aș adăuga și altceva... Oare termenul "nespovedit" ar fi bine să-l interpretăm prin "neîmpăcat cu sine însuși și cu cei din jur, neiertand pe ceilalți și poate neiertandu-se nici pe sine, prin urmare: nevindecat?... **"Tertarea este vindecare"** spunea Pr. Galeriu, și astfel rănile sufletești sunt incapacitatea să iertăm.

Dar **cum putem ierta?... Prin rugăciune!** Am sentimentul că iertarea devine posibilă prin rugăciunea pe care o poți face pentru cel care te-a rănit. Doare și ustură la început, dar după aceea Harul lui Dumnezeu va fi cu tine, și astfel te vei tămădui. Această rugăciune este că dezinfectantul pe rana, ustură la început, dar curată și vindecă după aceea...

Neîmpărtășit... Am gândul că poate fi și nemărturisirea că Hristos este Mântuitorul meu. Rămân în frică, mă mărginesc la mintea mea fără să las sufletul să strige către Salvatorul sau. Vreau să adăug totuși un cuvânt al Pr. Galeriu: "**Eu nu pot fi vindecat decât atunci când inima mea a devenit locașul iubirii lui Dumnezeu**"; al iubirii Logosului, iubirea lui Hristos; Care Dumnezeu fiind, a luat chipul robului; și nu numai atât: Care, auziți, mi-a dat mie să mă hrănesc și cu cuvântul *adevărului*, dar și cu trupul Lui, că a zis: "De nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea viață întru voi". Asta însemna expresia iubirii supreme. Iubirea înseamnă, atunci, Împărtășanie. Înțelesul iubirii este Împărtășania. Împărtășirea din iubirea Dumnezeiască..."

Fără lumânare... Să nu aveți impresia că ținerea lumînării mântuiește sau dă lumina. Dacă am ales să trăim în orbirea acestei lumi, în umbră păcatului ce murdărește haina sufletului (și în această parabolă se pomenește despre viclenie, "slugă vicleană" îl numește Hristos), și poate fără să vrem în deznădejdea pe care o cultivă grijile lumești trecătoare, la ce poate ajuta lumina acestei lumânări?... Dacă eu nu am ales Lumina lui Hristos să-mi lumineze calea, flacăra această materială îmi va fi consolare lumească și nimic mai mult.

Va veni clipă în care toți vom da socoteală ca niște datornici, vom trăi momentul în care datoria ne va fi iertată, iar singurul lucru care ne va mântui va fi iertarea din inima. Inima da viață corpului, da sentiment rugăciunii, da impulsul mântuitor...

Ajută-ne Doamne să vedem iubirea! Ajută-ne Doamne să privim cu dragoste!

16 august – Sf. Martiri Brâncoveni (+1714) - Domnia lui Constantin Brâncoveanu a început sub semnul apariției Bibliei în limba română, numită "de la București", în anul 1688. Și-a asumat rolul de protector al tiparului și școlilor din Muntenia, dar și din Transilvania. A dat Bucureștiului o nouă Academie Domnească, transformând școală de la Sf. Sava în "colegiu public pentru pământeni și străini", cu o programă asemănătoare instituțiilor de grad superior. L-a adus de la Istanbul pe Andrei, viitorul mitropolit Antim Ivireanul, sub îndrumarea căruia se vor tipări numeroase cărți în limbile română, greacă, slavonă, georgiană și chiar arabă. A ctitorit mai multe biserici și mănăstiri, între care: bisericile de la Potlogi și Mogoșoaia, Mănăstirile Hurezi și Brâncoveni, Biserica "Sf. Gheorghe Nou" din București, unde odihnesc sfințele sale moaște. Pentru că a refuzat să se lepede de la credința creștină, pe 15 august 1714, chiar în ziua când împlinea 60 de ani, domnitorul român a fost decapitat. Același pedeapsă au suferit-o și cei patru fii ai săi, împreună cu sfințitul Ianache.

Numai în cămăși, istoviți de suferințe și dureri, legați cu lanțuri, cu capetele descoperite și desculți, mărturisitorii întru Hristos au fost aduși în față sultanului Ahmed. La cererea sultanului de a renunța la creștinism, Brâncoveanu a răspuns fără rețineri: **"De legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit, și în ea vreau să mor!"**, iar către fiii lui a rostit: **"Fiilor, fiți bărbați! Am pierdut tot ce aveam pe asta lume. Nu ne-au mai rămas decât sufletele. Să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru!"**. În urmă acestor cuvinte, sultanul a poruncit să fie tăiate capetele copiilor domnitorului. Primul cap retezat a fost al lui Constantin, fiul cel mare. Au urmat capetele lui Ștefan și Radu. Când a sosit rândul lui Matei, băiatul cel mai mic, acesta a început să plângă. Tatăl lui i-a poruncit să se asemene fraților săi. Copilul s-a îndreptat spre jertfă fără rețineri. Au urmat Ianache Văcărescu, bunul sfințic al Brâncoveanului și apoi domnitorul, care a bătut o cruce mare și a spus: **"Doamne, fie voia Ta!"**.

Trupurile lor au fost aruncate în Bosfor. Au fost scoase de câțiva creștini și îngropate în mare taină într-o mănăstire din Halki, chiar lângă Țarigrad. În vara anului 1720, Doamna Maria (Marica) a adus pe ascuns rămășițele domnitorului și le-a îngropat în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București. A așezat peste mormânt o piatră împodobită doar cu pajura țării, fără nici o pisanie, iar deasupra a pus o candelă de argint. Pornind între altele, și de la inscripția de pe această candelă (din 12 iunie 1720), Virgil Drăghiceanu a făcut în 1914 senzațională descoperire a mormântului voievodal ("cea mai mare răsplătă pentru modestă mea activitate de o viață", îi scria el savantului Dimitrie Onciul). Pe 15 august 1992, Constantin Brâncoveanu cu fiii săi și cu sfințicul Ianache au fost declarați sfinți de către Biserica Ortodoxă Română. Sunt sărbătoriți pe 16 august pentru a nu coincide cu sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului. www.crestinortodox.ro

"Astfel, este înfrânarea limbii: A nu vorbi cuvinte multe și deșarte, a ține limba și a nu grăi de rău, a nu ocări, a nu blestema, a nu vorbi cele ce nu se cuvin, a ține limba și a nu cleveti, a nu prihăni pe fratele, a nu descoperi taine, a nu cugeta cele ce nu sunt ale sale." [Sf. Efrem Sirul](#)

16 august - Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec (+1828) - s-a născut în jurul anului 1750, în Transilvania, în sânul unei familii de oameni trăitori ai dreptei credințe. Devine ucenic al Sf. Paisie Velicicovschi, pe când acesta se află la Mănăstirea Dragomirna. Atât tunderea în monahism, cât și taină hirotoniei întru preot le-a primit în Măn. Neamț. Pe la anul 1779, Cuviosul Iosif era îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Măn. Neamț, și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. După o vreme s-a retras în pustie, trăind ca sihastru în pădurile din apropierea Schitului Sihla. Acolo s-a nevoit mulți ani în post și rugăciune, împreună cu doi ucenici ai săi, Gherman și Gherontie. După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuv. Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratec, împreună cu maică Olimpiada, iar mai apoi și Nazaria, ucenicile sale duhovnicești de la Schitul Durau. Sfântul Iosif este cel dintâi duhovnic al Măn. Văratec și, totodată, unul dintre ctitorii acestei vetre monahale. Între ctitorii se numără cele două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul "Adormirea Maicii Domnului". La Măn. Văratec a format o obște de peste 200 de călugărițe, pe care le-a povățuit duhovnicește mai bine de 30 de ani. Ieroschimonahul Iosif era însă cunoscut de către toți călugării din ținutul Neamț ca un foarte iscusit duhovnic și mare dascăl al rugăciunii lui Iisus. Ca ucenic și următor al Sf. Paisie Velicicovschi, Cuv. Iosif a devenit un vrednic misionar al Bisericii noastre și înnoitor al vieții monahale în obștea de la Văratec și împrejurimi. A pus temelii bunelor rânduieli cu privire la slujbele bisericesti, la lucrul de obște și chilie, la deprinderea cu cititul, scrisul, lucrul de mână și rugăciunea cea de toată vremea. Mai înainte de obștescul sau sfârșit, Cuv. Iosif a prevestit că vor veni tulburări mari și răzmerițe peste țară Moldovei. Satele și mănăstirile vor fi jefuite, Măn. Neamț va rămâne un timp pustie, iar celelalte - Agapia, Secu, Sihăstria și Văratec - vor fi arse de foc. Această profeție a ieroschimonahului Iosif Pustnicul s-a împlinit în toamna anului 1821, în timpul răscoalei eteriste. Sfântul Cuvios Iosif a trecut la cele veșnice pe 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii "Adormirea Maicii Domnului" de la Mănăstirea Văratec. www.crestinortodox.ro

Programul săptămânii 16 august - 23 august 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	16 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Pilda datornicului nemilostiv și Sf. Brâncoveni) – Pr. Ticu
Duminică	16 august	17 - 18 - Fim religios / Paraclisul Maicii Domnului – Pr. Ticu
Luni	17 august	17 - 18 - Acatistul Sf. Arhangheli – Pr. Ticu
Marți	18 august	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	19 august	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr. Ticu
Vineri	21 august	9 - 11 - Taina Sf. Maslu
Vineri	21 august	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr. Ticu
Sâmbătă	22 august	8 - 11 - Sf. Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Ticu
Sâmbătă	22 august	17 - 18 - Vecernia Duminicii a XII-a după Rusalii – Pr. Ticu
Duminică	23 august	8 - 12 - Sf. Liturghie (Tânărul bogat) – Pr. Dragoș
Duminică	23 august	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr. Dragoș